

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון א'תז

ערב שבת קודש פ' בהעלותך,

טו"ב סיון ה'תשפ"א

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', 'חיילי בית דוד' - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חבי"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ע"א שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ושנת המאה ועשרים להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

לעילוי נשמת

המרא דאתרא דשכונת קראון הייטס

"כאן צוה ה' את הברכה"

"אביר שבאבירים"

הרה"ג הרה"ח התמים הר"ר יהודה קלמן ע"ה

ב"ר אברהם יהושע ע"ה

מארלאו

נפטר ביום כ"ף סיון ה'תש"ס

ת. נ. צ. ב. ה.

ולזכות

זוגתו "אשת חבר" מרת חי' בת רבקה תחי'

לאריכות ימים ושנים טובות עד ביאת גואל צדק

ומתוך בריאות הנכונה ולשנת ברכה והצלחה בגו"ר

*

נדפס ע"י

הרה"ת ר' אליעזר וזוגתו מרת צירל רחל

ומשפחתם שיחיו טורין

נדפס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל ז"ל זיסק

ולע"נ מרת חי' רחל בת ר' פנחס זליב ז"ל

ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי הירש ע"ה ולע"נ ר' פנחס זליב ב"ר יצחק ע"ה

ו"הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו - לשפע ברכות עד בלי די

הבנת פירוש רש"י כפשוטו דווקא

בקשר עם פ' השבוע, מובא בזה צילום (מוקטן) ממענה
כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לשאלת המניחים
על ביאור בפרש"י בפרשתנו (בהעלותך ט, ז)

(השיחה נדפסה בלקו"ש חכ"ח ע' 68 ואילך)

פענוח הכתי"ק (בא בהדגשה ובסוגריים מרובעות):

(א) מהו הפירוש בתשובת משה "אין קדשים קרבים בטומאה", [כפשוטו (שהרי בפרש"י עה"ת מדובר כאן) שכשיש טומאה – אין קדשים קרבים. שהם הפכים: (י"ל דוגמא: כפרה על שציער עצמו מן היין (פרש"י נשא ו, יא) מביאה רק לאחר שמטהר דוקא). ע"ז הקשו בהנ"ל הא: דלמא רק בנוגע לעצם פעולת ההקרבה (?! והאכילה) – אבל לא לענין דלהקריב קרבן (ושאני נזיר כו' – וע"ד המבואר בספרי כאן בדרכי לימוד ההלכה – או ששם מפני שלא נזהר כו')] דלכאורה, מה בכך אשר הפסח הוא "קרבן ה" (קדשים) וזריקתו צ"ל בטהרה, והרי גם ישראלים הטהורים לא זרקו בעצמם את הדם, רק הכהנים זרקו עבורם, ומהו החסרון בזה שהם טמאים [– טומאה וקרבן (ומקדש) סתירה זל"ז –]. ומהו הפירוש ב"אין קדשים קרבים בטומאה"? (באם הכוונה, שמשא אמר להם שאין קדשים קרבים על מי שהוא טמא, כי כן הדין הוא דקדשים, הרי לא הי להם [להקשות] "יזרק הדם עלינו"? [וע"ד "אם שמעת כו" (פרש"י שמיני יא, יט)].

(ב) בפ' אחרי (יז, ד), נאמר [בתחלת הפ'] הלשון "קרבן לה", ובפרש"י [ומיוסד ע"ז ההתחלה – (שם, ג): במוקדשין הכתוב מדבר [שנא' להקריב קרבן. ותיכף ממש לאח"ז (ובכ"ז "כמובן" לא שמו לב לזה) כ' שזבחייהם צ"ל לפתח אוה"מ (אלא שבבהעלתך נתברר – שאין זבח שלא יהי' ג"כ קרבן)]. ומכיון שמקודם (טרם שאמר להם משה) לא ידעו שהם קדשים, רק זבח בעלמא, פאפן ידעו [מפ' מפורש כנ"ל]. ששיחתו צ"ל בעזרה (והרי נתבאר בשיחות שבשבתות הקודמות, דמ"ש "ולא יכלו לעשות הפסח" (ולא שלא הניחום) הוא שהם עצמם ידעו שאין יכולים לעשותו)?

בפיקוח נפשות אין מקום לטענות של "דמוקרטיא"

בכל העולם כולו, כולל ובמיוחד בארץ הקודש, מסתובבים מאות אלפי ילדי ישראל, וכן מבוגרים, שאין להם ידיעה באל"ף-ב"ת של יהדות ● מכיון שמדובר אודות מצב של פיקוח-נפשות, רחמנא ליצלן - ברוחניות הקשור גם עם פיקוח-נפשות בגשמיות - הרי, צו השעה לפרסם ולהרעיש בכל מקום ומקום שחוב גמור על כאו"א לעסוק בהפצת התורה והיהדות חוצה! ● פשוט, שאין מקום לטענות של "דמוקרטיא" וכיו"ב - שהרי מדובר אודות ענין של פיקוח-נפשות ממש ● קטעים משיחת ש"פ בהעלותך, י"ט סיון ה'תשמ"ח - מוגה

א. [.] הלימוד וההוראה מהסמיכות דפרשת המנורה לפרשת הנשיאים – ש"כשראה אהרן חנוכת הנשיאים חלשה אז דעתו כשלא הי' עמהם בחנוכה":

כאשר יהודי רואה או שומע שכו"כ מישראל עסקו בענין שהוא בבחינת חנוכת המשכן, ולדוגמא: פעולת החינוך (חנוכה) של יהודי (קטן בשנים או קטן בידיעות) בעניני התומ"צ, וכן הדלקת המנורה [שגם זה ענין של חינוך, ואדרבה, "שלך גדולה משלהם שאתה מדליק ומטיב את הנרות"] להדליק "נר ה' נשמת אדם", כל ז' הסוגים דבני"י, ב"נר מצוה ותורה אור", ע"י הפצת התורה והיהדות – הרי, בראותו שהוא "לא הי' עמהם

(1) להעיר מפ' האוה"ח שם [במדבר ט, ז] שבהדלקת המנורה "כל יום כעושה מעשה חדש שמחנך הוא המנורה בכל הדלקה והדלקה".

בחנוכה", צריך להיות אצלו חלישות הדעת, "חלשה אז דעתו כשלא הי' עמהם בחנוכה"!

בסגנון אחר: "הבינו מדעו (לשון דעת) להבדל לעמוד לפני ה' לשרתו" – צ"ל באופן שכל המציאות ד"מדעו" אינה אלא בענין ד"לעמוד לפני ה' לשרתו", ע"י העבודה במשכן, עד כדי כך, שכאשר נעשה דבר מסויים בעבודת המשכן ע"י אחרים והוא לא הי' עמהם, "חלשה אז דעתו", שנעשה אצלו חלישות בכל מציאות הדעת, מכיון שאינה אלא בשביל עבודת המשכן, "לעמוד לפני ה' לשרתו"; ואם לא חלשה דעתו מזה שלא הי' עמהם – הרי זו הוכחה שעדיין לא הגיע לדרגא ש"הבינו מדעו להבדל לעמוד לפני ה' לשרתו" (עכ"פ בשלימות), שזוהי כל מציאות דעתו.

ליתר ביאור: מכיון שאמרו חז"ל² "כל אחד ואחד חייב לומר בשבילי נברא העולם"³, הרי, המחשבה שהוא צריך להשתתף בכל פעולה ועבודה בעניני המשכן, עד כדי חלישות הדעת כשנעשה דבר מסויים ללא השתתפותו – אין בה משום גאוה.

אבל אעפ"כ, אין הכרח שהוא בעצמו ישתתף בכל פעולה ועבודה בעניני המשכן, שהרי, מכיון ש"כל ישראל ערבים זה בזה"⁴, יכול הדבר להעשות ע"י אחר וכיו"ב.

ואעפ"כ, כשרואה או שומע שכו"כ מישראל עסקו בענין (של חנוכת המשכן) והוא לא ה' עמהם בחנוכה – הרי, אעפ" שהדבר לא ה' באשמתו, מכיון שה' אנוס וכיו"ב, ויתירה מזה, שבשעה זו ה' עסוק בעבודה אחרת בעניני המשכן⁵, מ"מ, כאשר כל מציאות הדעת שלו אינה אלא בשביל עבודת המשכן, "הבינו מדעו להבדל לעמוד לפני ה' לשרתו" – לא יועילו כל ההסברים להרגיעו, שכן, בידעו שמציאות הדעת היא בשביל עבודת המשכן, הרי, העובדה שנעשה דבר מסויים בעבודת המשכן ללא השתתפותו (תהי' הסיבה אשר תהי') פועלת אצלו **חלישות הדעת!**

ב. אמנם, בענין זה יש חילוק בין עבודת אהרן לעבודת כאו"א בעניני המשכן (הרוחני):

ובהקדים – דיוק הלשון "חלשה אז דעתו", שחלישות דעתו של אהרן לא היתה אלא לאחר שנסתיימו י"ב ימים דחנוכת המשכן, כי, כל זמן שלא נסתיימה חנוכת המשכן הרי

(2) סנהדרין לז, סע"א – במשנה, וראה רמב"ם הל' סנהדרין פ"ב ה"ג.

(3) שע"ז נעשה מעין נדו"ד אף שהוא במשכן הכללי דכל העולם.

(4) שבועות לט, סע"א. וש"נ. רמב"ם הל' שבועות פ"א הט"ז. פרש"י בחוקותי כו, לו.

(5) ולא עוד, אלא, שיתכן שבסופו של דבר (אף שלע"ע אינו יכול לידע זה) יתברר ש"שלך גדולה משלהם כו".

יתכן שסוכ"ס יצטווה גם הוא להשתתף בחנוכה, ורק לאחר שנסתיימה חנוכת המשכן, ונוכח לדעת **בוודאות** "שלא ה' עמהם בחנוכה" – "חלשה אז דעתו".

אבל בנוגע לעבודת כאו"א בעניני המשכן (הרוחני) – הרי, כל זמן שמשיח צדקנו עדיין לא בא, לא נסתיימה חנוכה זו, ולכן, בראותו שכו"כ מישראל עוסקים בענין של חנוכת המשכן ללא השתתפותו – הרי, במקום שתהי' לו **חלישות הדעת** "כשלא ה' עמהם בחנוכה", עליו לנצל את **חוזק הדעת** לחפש דרכים כו' להשתתף עמהם בחנוכה, וכשיתקע מחשבתו ודעתו בחוזק (היפך הענין דחלישות הדעת לגריעותא) בודאי ימצא הדרך הנכונה להשתתף עמהם בחנוכה!

בסגנון אחר קצת: הסיבה לכך שבהשגחה פרטית ראה או שמע אודות פעולתם של כו"כ מישראל בענין של חנוכת המשכן, היא – לא כדי שתהי' אצלו חלישות הדעת "שלא ה' עמהם בחנוכה", אלא **אדרבה** – כדי שילמד הרואה בעבודתו לקונו, שגם הוא צריך לעסוק בעבודה זו, ע"י ההתבוננות בדעתו (בחוזק הדעת) כיצד יכול אף הוא להשתתף עמהם בחנוכה.

ג. וענין זה הוא בהדגשה יתירה בדורנו זה: דורנו זה הוא דור האחרון של הגלות שיזכה להיות דור הראשון של הגאולה. וכמובן מההכרזה הידועה דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו – לפני עשרות שנים – "לאלתר לתשובה" לאלתר לגאולה⁶, מכיון שכבר עומדים בסיימה של העבודה, ולא נשאר אלא

(6) כולל גם הפירוש הפנימי דתשובה – "שאין הפי' תשובה גשמית מעבירות דהיינו עזיבת החטא בלבד . . . אלא תשובה ומעשים טובים, דהיינו שלהיות המעשים טובים ומאירים באור ה' א"ס ב"ה צריך להיות בחי' תשובה שהוא להשיב את הנפש למקורה ושרשה כו" (לקו"ת דרושי שמע"צ פה, א. ובכ"מ).

(7) "קול קורא" ב"הקריאה והקדושה" דשנת תש"א-ג. ועוד.

אם הממשלה היתה באמת איתנה בהחלטתה לא לזוז – לא היתה וואשינגטון מפעילה לחץ, אבל כאשר הגויים מרגישים בחולשה באיזו נקודה, ושאפשר ללחוץ – לוחצים...

ר' **הלל זיידמן**: זה חדש לגמרי בשבילי. בהיותי בארץ ישראל שוחחתי עם כמה ראשי מפלגות וכולם היו מאוחדים בדעתם בדבר ירושלים.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: זה באופן רשמי, אבל למעשה זה לא כך.

ר' **הלל זיידמן**: דיברתי עם מנחם בגין בעת שביקר כאן באחרונה, ולא שמעתי ממנו שום דבר על זה.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: גם הוא אינו די איתן בנדון זה. דיברתי על זה עם איש מן הצמרת בישראל, והוא בהיותו איש ישר אמר לי, שאינו מסכים איתי, ועד שהטיף לי, אם יפול ח"ו חייל אחד, והרי פקוח נפש דוחה כל התורה כולה וכו'.

ר' **הלל זיידמן**: הרי אפשר לברר את הדבר?

כ"ק אדמו"ר שליט"א: מסופקני אם אפשר לברר. אינני מאמין אם לממשלה עצמה ברורה עמדתה בנדון זה, ויתכן שיעבור עוד זמן עד שתוברר.

(ע"כ מה שפורסם מיחידות זו)



ישנו יהודי שצועק ואומר כי הוא הוא זה שיביא את השלום!

[. . .] כמדובר כמה פעמים, מסירת שטחים פוגעת מיד (לא בעוד כמה שנים) בבטחון ובפיקוח-נפש של כמה וכמה מבני-ישראל.

ואעפ"כ ישנו יהודי שנמצא בהלך-רוח כזה – צועק ואומר שהוא המנהיג של כמה וכמה מבנ"י והוא זה שצריכים לעשות כפי מה שנראה בעיניו, והוא הוא זה שיביא את השלום!

– לא יתכן שלום של קיימא כאשר הוא בנוי על גזל, ולא יתכן שלום של קיימא כאשר הוא בנוי על ענין שמעמיד בסכנה אפילו יהודי אחד, על-אחת-כמה-וכמה עניין שמעמיד בסכנה כמה וכמה מבני-ישראל, ה'–לא-תהי'; ולא יתכן שלום של קיימא כאשר לא קיים צד שני שאיתו ניתן לדבר.

(תרגום חפשי משיחת ל"ג בעומר ה'תשל"ח - בלתי מוגה)

מוכנים אפילו ליהרג, העיקר לא לפרוש מהכסאות...

אחד כתב לי אימרה חדשה שישנה בארץ ישראל – 'יהרג ואל יפרוש'... הרי ישנו הדין ד"יהרג ואל יעבור", ועכשיו יש אימרה חדשה – 'יהרג ואל יפרוש'!

שאלתי אותו: מה הכוונה בזה? וענה לי: מה אינך מבין, 'יהרג ואל יפרוש' – מוכנים לעשות את כל הענינים, אפילו ליהרג, העיקר לא לפרוש מהכסאות... כדי להאחז בכסאות מותר להעמיד שנים וחצי מליון יהודים בסכנה, ר"ל היל"ת!

(משיחת ש"פ בהעלותך ה'תש"ל - בלתי מוגה)

ממשלה שתותר על ירושלים לא תתקיים אף יום!

בקשר עם חידוש הדיבורים על מסירת שטחים בעיה"ק ירושלים לשונאי ישראל היל"ת, אנו מביאים בזאת קטע נדיר ומיוחד מיחידות של ר' הלל זיידמן (שהי' אז עתונאי ועסקן דתי בארה"ב) אצל כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א, בתחילת חודש כסלו ה'תשכ"ח (בלתי מוגה)

(יחידות זו נחשפה לראשונה בגליון ה-300 של "יחי המלך")

ר' הלל זיידמן: הנשיא שז"ר אמר לי: אני מבין שכולם שואלים מדוע הרבי אינו בא ארצה. אני אינני שואל (אמר שז"ר והוסיף): אינני משיא עצות לרבי, במיוחד מיום שנכנסתי לשלטון. אבל דבר אחד אני כן מבקש, שהרבי יואיל לצוות על מספר חסידיו ואנשי מעשה, שיעלו לירושלים העתיקה על מנת לשקם מחדש את שכונת חב"ד, מיסודו של ה"צמח צדק" ז"ל. מר משה סגל כבר השתקע שם. המרכז מטעם הממשלה לעניני ירושלים העתיקה קבל הוראות להעניק כל עזרה למטרה זו. יבואו אנשי מסחר, תעשי' ומלאכה, בכדי שהישוב בשכונה יהי נושא (את) עצמו. פוסקים שאסור לעזוב את שטחי ארץ ישראל, אבל הם עדיין אינם שלנו – כל זמן שיהודים אינם מיושבים בהם.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: אנו מוכנים לזה, ואף מונח כסף למטרה זו. גם מקוה אני שימצאו אנשים להגשמתה. אולם, גורלה של ירושלים העתיקה עדיין מונח בספק. מחפשים איזו נוסחה שלפ' הרובע העתיק ישאר ערבי. מובן, שאין בכוחה של שום ממשלה לוותר על ירושלים, כי לא תתקיים במקרה זה אף יום, אבל מחפשים נוסחה שלפ' ירושלים העתיקה תשאר בשלטונה של ישראל "לפנים", בעוד שלמעשה ישאר ה"סטטוס קוו", ולא יהי' מקום לישוב יהודי שם. אם הי' לליובאוויטש הרבה כסף היינו מסתכנים, אבל אין לנו, ואיך אפשר להשקיע כספים על ספק.

אשר לבית כנסת חב"ד בעיר העתיקה – עשינו לשיקומו ושיפוצו כדין (כאן סיפר לי הרבי בסיפוק רב אודות ביקורו של שז"ר בבית כנסת זה למחרת יום הולדתו), אבל שכונה שאני.

ר' הלל זיידמן: מדוע מחפשים בישראל נוסחה?

כ"ק אדמו"ר שליט"א: משום שוואשינגטון מפעילה לחץ, וכמובן אי-אפשר להתעלם ממנו, והרי לא אדרוש ממר אשכול שיתקוטט עם וואשינגטון בגלל שכונת חב"ד. אף אם הי' שואל בעצתי לא הייתי מייעץ לו נוכח התלות באמריקה מבחינה בטחונית

"לצחצח את הכפתורים"⁸, ובימינו אלו – הצחצוח האחרון של הכפתור האחרון!

ומזה מובן, שבימינו אלו, כל פעולה ופעולה בעניני התומ"צ, ועאכו"כ הפעולה ד"בהעלותך את הנרות" ע"י הפצת נר מצוה ותורה אור, התורה והיהדות, שתוכנה חנוכת המשכן באופן ד"שלך גדול משלהם" (כנ"ל ס"א) – מודגש בה ביותר וביותר הענין דחנוכת (חינוך והכנה) בנין ביהמ"ק השלישי.

ולכן, היתכן שכאשר כו"כ מישראל עוסקים בחנוכת והכנת בית המקדש השלישי, יעמוד מישוהו מן הצד ולא יהי' עמהם בחנוכה, לא הוא ולא שבטו (ב"ב, תלמידיו וכו')! – אלא ודאי ישתדל גם הוא להשתתף עמהם בחנוכה, לקרב ולרזז את חנוכת ביהמ"ק השלישי שיבנה במהרה בימי ובימינו.

וכאמור, כל זמן שמשיח צדקנו עדיין לא בא, אין מקום לחלישות, ח"ו, בהדעת בחנוכה זו, אלא אדרבה – לחזק ולהוסיף ביתר שאת וביתר עוז, ומתוך זריזות הכי גדולה, ע"ד מ"ש בנדבת המשכן "והם הביאו אליו עוד נדבה בבוקר בבוקר"¹⁰, "לשני בקרים הביאו כל מלאכת המשכן"¹¹, ולא פסקו מלהביא עד ש"ויצו משה . . . איש ואשה אל יעשו עוד מלאכה גו"¹², ואילו בנדו"ד, לא רק שאין רשיון ממשה רבינו שבדורנו, נשיא דורנו כ"ק מו"ח אדמו"ר, להפסיק ח"ו בעשיית המלאכה, אלא אדרבה, ישנו ציווי מפורש להוסיף בה ביתר שאת וביתר עוז, עד שמשלימים מלאכת החנוכה דביהמ"ק השלישי.

ד. [.] המורם מכל האמור לעיל בנוגע למעשה בפועל – המעשה הוא העיקר¹³:

- (8) ראה שיחת שמח"ת תרפ"ט.
- (9) ראה גם קונטרס משיחות ש"פ ויגש תשמ"ז.
- (10) ויקהל ל', ג.
- (11) שמו"ד פמ"א, ב. תנחומא תרומה ג. ועוד.
- (12) שם, ו.

כאשר קורין בתורה "בהעלותך את הנרות" בכל שנה ושנה – אזי מודגש הציווי וההוראה ביחד עם נתינת-כח "לחיות" ("החיי" יתן אל לבו") בעניני העבודה דהדלקת המנורה ברוחניות, ועד להדליק הנרות דכללות נש"י שיאירו ב"נר מצוה ותורה אור", להיות "מנורת זהב כולה", כולל ובפרט בהפצת המעיינות (בחי' השמן שבתורה¹⁵) חוצה, בכל קצוי תבל.

ובענין זה ניתוסף לימוד והוראה מפירוש רש"י – הדגשת הצורך שהפעולה בכל זה תהי' ע"י כאו"א מישראל, עד כדי כך, שבראותו העוסקים בעבודה זו, "חלשה אז דעתו כשלא הי' עמהם בחנוכה", ולכן משתדל גם הוא להשתתף עמהם בעבודה זו, ובפרט בידעו, שעל"ז נעשה אצלו ענין העלי', ועוד ועיקר – שעל"ז ממחרים ומזרזים החנוכה דביהמ"ק השלישי, כנ"ל בארוכה.

ה. וכאן המקום להזכיר עוה"פ המדובר בהתוועדויות האחרונות¹⁶ – אשר, מצד גודל ההבהלה שבדבר וההכרח הכי גדול לתקן המצב יש צורך לחזור ולעורר אפילו מאה פעמים¹⁷, נוסף לכך ש"אין מזרזין אלא למזרזין"¹⁸ – ע"ד גודל ההכרח בהפצת התורה והיהדות בימינו אלו שהיא בדומה לפיקוח-נפשות ממש, ומפקחין על צרכי ציבור בשבת¹⁹, ועאכו"כ בענין של פיקוח-נפשות:

בכל העולם כולו, כולל ובמיוחד בארץ הקודש²⁰, מסתובבים מאות אלפי ילדי

- (13) אבות פ"א מ"ז.
- (14) להעיר מהמבואר בלקו"ת פרשתנו (לד, ג ואילך) הקשר דהדלקת המנורה עם הענין ד"החכמה תחיי".
- (15) ראה בארוכה אמ"ב שער הק"ש פנ"ד ואילך.
- (16) שיחת חנה"ש וש"פ נשא.
- (17) ראה ב"מ לא, א. שו"ע אדה"ז או"ח סקנ"ו ס"ז.
- (18) ספרי נשא בתחלתו. במדב"ר פ"ז, ו. וראה מכות כג, א.
- (19) ראה שבת קנ, א. רמב"ם הל' שבת פכ"ד ה"ה. שו"ע אדה"ז או"ח ס"ז ס"ב.
- (20) שבה נקל יותר לפעול בהפצת התורה והיהדות,

ישראל, וכן מבוגרים (אנשים ונשים), שאין להם ידיעה באל"ף-בית של יהדות, להיותם "תינוקות שנשבו"²¹, שלא נתחנכו בדרך התורה.

ומכיון שמדובר אודות מצב של פיקוח-נפשות, רחמנא ליצלן - פיקוח-נפשות ברוחניות הקשור גם עם פיקוח-נפשות בגשמיות - הרי, **צו השעה לפרסם ולהרעיש בכל מקום ומקום שחוב גמור על כאו"א לעסוק בהפצת התורה והיהדות חוצה!** ולא להסתפק בכך שישנם כו"כ שעוסקים בה, אלא, כל יחיד ויחיד צריך להצטרף ו"להיות עמהם בחנוכה", חינוך בני ובנות ישראל בדרך התורה, שע"ז נעשה החינוך (הכנה) לגאולה העתידה.

ופשוט, שאין מקום לטענות של "דמוקרטיא" (היתכן להתערב באורח-חיינו של הזולת) וכיו"ב - שהרי מדובר אודות ענין של פיקוח-נפשות ממש, מהיפך החיים, רחמנא ליצלן, לחיים רוחניים וגשמיים גם יחד. ואם יש מי שטוען שאין רצונו בכך, הרי, "יצרו הוא שתקפו"²², ובמילא, **יש להצילו** מה"אנס" זה היצה"ר²³.

ובכל זה ישנה נתינת-כח מיוחדת (נוסף על הנתינת-כח מהקריאה בתורה בפ' בעלותך את הנרות) בבואנו מיום ט"ו סיון²⁴, שבו התחילה פרשת המאסר והגאולה דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו²⁵ - נתינת-כח מיוחדת להפיכת החושך באופן דיתרון האור מן

מצד מעלת אה"ק, אוריא דא"י כו' וכו'.
 (21) ראה רמב"ם הל' ממרים פ"ג ה"ג.
 (22) רמב"ם הל' גירושין ספ"ב.
 (23) להעיר משו"ת מהרשד"ם חיי"ר סר"ד (הובא בכנסת הגדולה לטור חו"מ ר"ס תכו) שנקט להלכה שיש בכגון-דא משום "לא תעמוד על דם רעך" (וראה לקו"ש קדושים שנה זו ס"ו).
 (24) שעלייתו ושלימותו באופן ד"ויכולו" - ביום הש"ק זה.
 (25) ראה אג"ק אדמו"ר מוהרי"צ ח"ב ריש ע' פ. וש"נ.

החושך²⁶, מכיון שלאמיתתו של דבר "אין עוד מלבדו"²⁷ [וחודר גם בלשון דאזה"ע, עד ללשון המדינה שבה ה' המאסר - כפי שניגנו בגאולה די"ב תמוז: "ניעט ניעט ניקאווא כו"²⁸], וכל מציאות החושך אינה אלא בשביל העילוי ד"אתהפכא חשוכא לנהורא"²⁹, וכמ"ש³⁰ "וגם רשעי" ליום רעה", ש"יעשה הרע . . יום ואור"³², עד להפיכת חושך הגלות - עי"ז שממשיכים בו האל"ף, אלופו של עולם - שאז נעשה מ"גולה" "גאולה"³³.

ו. ויה"ר שע"י העבודה ד"בעלותך את הנרות" נזכה בקרוב ממש לקיום היעוד בהפטרה דפ' בעלותך: **"ראיתי** והנה מנורת זהב כולה גו' ויאמר אלי זה דבר ה' אל זרובבל גו"³⁴, כמבואר בלקו"ת דפרשתנו³⁵ שאף ש"קאי ג"כ על זמן עכשיו", היינו שגם בזמן הגלות (ש"נקראו בשם זרובבל על שם וזרעתי לי בארץ והם היו אז בגלות בבל"³⁶) ה"ה בבחינת "מנורת זהב כולה", ואדרבה, "דוקא ע"י גלות בבל נעשה מנורת זהב", מ"מ, עיקר בחי' זו קאי אלע"ל³⁷, כשהקב"ה פודה את בנו בכורו - "בני בכורי ישראל"³⁸ - "ממצרים", ממיצר הגלות³⁹.

ואז גם רואים הדלקת המנורה ע"י אהרן -

(26) קהלת ב, ג.
 (27) ואתחנן ד, לה.
 (28) ראה ספר התולדות אדמו"ר מוהרי"צ ח"ג ע' 221.
 (29) ראה זח"א ד, א.
 (30) משלי טז, ד.
 (31) ולהעיר מהפירוש ד"רשע" מלשון הצלחה ("בכל אשר יפנה ירשיע", "יצליח" - ש"א יד, מז, ובמצו"ד), שע"י הפיכת הרשע כו' ניתוסף ענין של הצלחה - שהיא מרובה וגדולה מטוב סתם.
 (32) תניא פכ"ז (לד, ב).
 (33) ראה ויק"ר ספ"ב. לקו"ת פרשתנו לה, ג. ובכ"מ.
 (34) זכר' ד, ב-ו.
 (35) לג, רע"ג.
 (36) לקו"ת ריש פרשתנו.
 (37) שם לה, ד.
 (38) שמות ד, כב.
 (39) להעיר מהשייכות לפרשתנו - "כי לי כל בכור

ובמיוחד - ע"י ה"קול קורא" שלו ד"לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה"⁵, וההכרזה⁶ שצריכים רק "לצחצח את הכפתורים", ואח"כ ההודעה שכבר סיימו גם את זה, וצריך רק להיות "עמדו הכן כולכם"⁷ ללכת לקבל את פני משיח צדקנו בגאולה האמיתית והשלימה.

ולכן - הרי זה צריך להוסיף **עוד יותר** חיות ושמחה בסיום העבודה דההכנה באופן ד"עמדו הכן כולכם" להגאולה, ובפרט - ע"י הוספה ב"נר מצוה ותורה אור" ובאופן שזה יגיע ויאיר בכל הסביבה, עד - בכל העולם כולו.

(משיחת ש"פ בעלותך, י"ט סיון ה'תנש"א - מוגה, תרגום מאידית)

(5) נדפסו באגרות קודש שלו ח"ה ע' שסא ואילך. (7) ראה אגרות קודש אדמו"ר מהרי"צ ח"ד ע' רעט. שעזו ואילך. תח ואילך. ח"ו ע' תל ואילך. "היום יום" טו טבת. ובכ"מ.
 (6) ראה שיחת שמח"ת תרפ"ט.

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' **משה נחום** בהרה"ח ר' **מרדכי מענדל** ע"ה קדנר

נפטר כ"ב ניסן - אחרון של פסח, ה'תשע"א

יה"ר שתכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

מוקדש לעילוי נשמת

ר' **יהודה ב"ר צבי הירש** ע"ה **סטראל** - נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ זוגתו **טשרנא גיטל** בת ר' **יעקב** ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת

יה"ר שתכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

נדבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח **שמואל סטראל** ומשפ' שיחוי

מוקדש לזכות

ורד שמחה בת **שרה**

להצלחה רבה בכל - בגשמיית וברוחניות

נדבת מהיטבאל יזמות

ולכן, היתכן שכאשר כו"כ מישאל עוסקים בחנוכה והכנת בית המקדש השלישי, יעמוד מישהו מן הצד ולא יהי עמהם בחנוכה, לא הוא ולא שבטו (ב"ב, תלמידיו וכו')?! – אלא ודאי ישתדל גם הוא להשתתף עמהם בחנוכה, לקרב ולזרז את חנוכה ביהמ"ק השלישי שיבנה במהרה בימיו ובימינו.

וכאמור, כל זמן שמשיח צדקנו עדיין לא בא, אין מקום לחלישות, ח"ו, בהדעת בחנוכה זו, אלא אדרבה – לחזק ולהוסיף ביתר שאת וביתר עוז, ומתוך זריזות הכי גדולה, ע"ד מ"ש בנדבת המשכן "והם הביאו אליו עוד נדבה בבוקר בבוקר"¹⁰, "לשני בקרים הביאו כל מלאכת המשכן"¹¹, ולא פסקו מלהביא עד ש"ויצו משה . . איש ואשה אל יעשו עוד מלאכה גו"¹², ואילו בנדוד"ד, לא רק שאין רשיון ממש רבינו שבדורנו, נשיא דורנו כ"ק מו"ח אדמו"ר, להפסיק ח"ו בעשיית המלאכה, אלא אדרבה, ישנו ציווי מפורש להוסיף בה ביתר שאת וביתר עוז, עד שמשלימים מלאכת החנוכה דביהמ"ק השלישי.

(משיחת ש"פ בהעלותך, י"ט סיון ה'תשמ"ח – מוגה)

10 (12) שם, ו.

11 ויקהל לו, ג.

12 שמו"ד פמ"א, ב. תנחומא תרומה ג. ועוד.



ה"עולה מאליו" של דורנו זה

ובכל זה מתוסף הדגשה בדורות האחרונים, בעקבתא ועקבתא דעקבתא דמשיחא ובפרט בדורנו זה, דור האחרון דגלות:

אע"פ ש"אכשור דרי"י" (בתמי"), ובפרט בעקבתא דעקבתא דמשיחא כמבואר בחותם מסכת סוטה, שגם המעלות דדור זה באים כהמשך להדורות שלפני זה, ומקבלים את כל הכחות ואת ריבוי העבודה בתורה ומצות מהדורות שקדמו, עד שה"הדלקה" דה"נרות" דדור זה באה כתוצאה מהעבודה והדרכה דהדור שלפני זה וכו' – אבל הכח ע"ז ישנו, שמיד אח"כ – תהי' "שלהבת עולה מאליו".

ואדרבה: דוקא העקב שברגל, הדור הכי אחרון, יש בכחו להיות "עולה מאליו" ולהעלות את כל הדורות שלפני זה, עי"ז שהדור האחרון דהגלות נעשה הדור הראשון דהגאולה – הגאולה לכל בני ישראל במשך כל הדורות!

ובפרט שהרועה² אהרן הכהן שבדורנו – כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו – הראה בגלוי את אהבתו לכל בני ישראל, כולל – "אוהב את הבריות ומקרבן לתורה", ע"י פעולותיו הרבות בהפצת היהדות והפצת המעיינות חוצה [ובפרט ע"פ הידוע³ שבדורנו זה כבר אינם ע"ה כבדורות הראשונים, כיון שכיום יש לכל יהודי שייכות וידיעה בתורה (עכ"פ בתורה שבכתב, שבה יוצאים ידי-חובה אפילו כאשר לא ידע מאי קאמר⁴)],

1) יבמות לט, ב. וש"נ.
2) שכן נקרא אהרן במקרא מפורש "שלשת הרועים"
3) ראה תו"א מקץ מא, א. סה"מ תקס"ח ח"ב ס"ע תרמט ואילך.
4) ש"ע אדה"ז חאו"ח ס"נ. הל' ת"ת שלו פ"ב ס"ב-ג.

"בהעלותך את הנרות" כפשוטו (של מקרא) – בביהמ"ק השלישי, יראה כהן בציון (ש"הוא⁴⁰ יכוננה עליון"⁴¹), אהרן הכהן עולה ועומד על שלש מעלות, בביהמ"ק השלישי, בגאולה השלישית.

בבני ישראל גו' ביום הכותי כל בכור בארץ מצרים גו" (ח, זי). ולהעיר גם משיעור היומי ברמב"ם (משנה תורה): "מצות עשה לפדות כל איש מישראל בנו שהוא בכור כו" (הלכות בכורים רפ"א).

40 תהלים פז, ה.

41 כולל גם – שציון (ירושלים) עצמה נעשית בבחי' "עליון", עי"ז שבירושלים של מטה נמשך ומתלבש ומתגלה ירושלים שלמעלה (ראה תענית ה, א. ובכ"מ).

וכל זה – במהרה בימינו ממש, "לא עיכבן המקום כהרף עין"⁴², מכיון שגם ללא כל עיכוב, אפילו "כהרף עין" – יהי ותחזינה עינינו. ■

ולהעיר מהמבואר בלקו"ת פרשתנו (לא, ב) השייכות ד"בהעלותך את הנרות", פעולת אהרן בעליית נש"י, למ"ש "ירושלים הבנוי" כעיר שחוברה לה יחדיו (חיבור דירושמ"ע עם ירוש"ט – תענית שם) ששם עלו שבטים גו".

42 מכילתא ופרש"י בא יב, מא.

מדור ה"דבר מלכות" מוקדש

ליזכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומא וזוגתו חיה מושקא בת מרים שיחיו וילדיהם רחל בת חיה מושקא, לאה שרה בת חיה מושקא, וישראל רחמים בן חיה מושקא שיחיו ולזכות הנא לאה בת ח' רחל, עדינה בת ח' רחל, מרים בת ח' רחל, וצבי בן ח' רחל שיחיו

ליזכות ר' ברוך אהרן בן ברניא סלאווא וזוגתו רייזל פרומא בת ח' רחל שיחיו

ההוראה מ"חלשה דעתו" של אהרן הכהן

א. [.] הלימוד וההוראה מהסמיכות דפרשת המנורה לפרשת הנשיאים – ש"כשראה אהרן חנוכת הנשיאים חלשה אז דעתו כשלא הי' עמהם בחנוכה:

כאשר יהודי רואה או שומע שכו"כ מישאל עסקו בענין שהוא בבחינת חנוכת המשכן, ולדוגמא: פעולת **החינוך** (חנוכה) של יהודי (קטן בשנים או קטן בידיעות) בעניני התומ"צ, וכן הדלקת המנורה [שגם זה ענין של חינוך¹, ואדרבה, "שלך גדולה משלהם שאתה מדליק ומטיב את הנרות"] **להדליק** "נר ה' נשמת אדם", כל ז' הסוגים דבני", ב"נר מצוה ותורה אור", ע"י הפצת התורה והיהדות – הרי, בראותו שהוא "לא הי' עמהם בחנוכה", צריך להיות אצלו **חלישות הדעת**, "חלשה אז דעתו כשלא הי' עמהם בחנוכה!"

בסגנון אחר: "הבינו **מדעו** (לשון דעת) להבדל לעמוד לפני ה' לשרתו" – צ"ל באופן שכל המציאות ד"מדעו" אינה אלא בענין ד"לעמוד לפני ה' לשרתו", ע"י העבודה במשכן, עד כדי כך, שכאשר נעשה דבר מסויים בעבודת המשכן ע"י אחרים והוא לא הי' עמהם, "**חלשה אז דעתו**", שנעשה אצלו חלישות בכל מציאות הדעת, מכיון שאינה אלא בשביל עבודת המשכן, "לעמוד לפני ה' לשרתו"; ואם לא חלשה דעתו מזה שלא הי' עמהם – הרי זו הוכחה שעדיין לא הגיע לדרגא ש"הבינו מדעו להבדל לעמוד לפני ה' לשרתו" (עכ"פ **בשלימות**), שזוהי כל מציאות דעתו.

ליתר ביאור: מכיון שאמרו חז"ל² "כל אחד ואחד חייב לומר בשבילי נברא העולם"³, הרי המחשבה שהוא צריך להשתתף בכל פעולה ועבודה בעניני המשכן, עד כדי חלישות הדעת שנעשה דבר מסויים ללא השתתפותו – אין בה משום גאווה.

אבל אעפ"כ, אין הכרח שהוא בעצמו ישתתף בכל פעולה ועבודה בעניני המשכן, שהרי, מכיון ש"כל ישראל ערבים זה בזה"⁴, יכול הדבר להעשות ע"י אחר וכיו"ב.

ואעפ"כ, כשרואה או שומע שכו"כ מישאל עסקו בענין (של חנוכת המשכן) והוא לא הי' עמהם בחנוכה – הרי, אע"פ שהדבר לא הי' באשמתו, מכיון שהי' אנוס וכיו"ב, ויתירה מזה, שבשעה זו הי' עסוק בעבודה אחרת בעניני המשכן⁵, מ"מ, כאשר כל מציאות הדעת שלו אינה אלא בשביל עבודת המשכן, "הבינו מדעו להבדל לעמוד לפני ה' לשרתו" – לא

דכל העולם.

(4) שבועות לט, סע"א. וש"נ. רמב"ם הל' שבועות פי"א הט"ז. פרש"י בחוקתי כו, לז.

(5) ולא עוד, אלא, שיתכן שבסופו של דבר (אף שלע"ע אינו יכול לידע זה) יתברר ש"שלך גדולה משלהם כו".

(1) להעיר מפ"י האוה"ח שם שבהדלקת המנורה "כל יום כעושה מעשה חדש שמחנך הוא המנורה בכל הדלקה והדלקה".

(2) סנהדרין לו, סע"א – במשנה, וראה רמב"ם הל' סנהדרין פי"ב ה"ג.

(3) שע"נז נעשה מעין נדו"ד אף שהוא במשכן הכללי

יועילו כל ההסברים **להרגיעו**, שכן, בידעו שמציאות הדעת היא בשביל עבודת המשכן, הרי, העובדה שנעשה דבר מסויים בעבודת המשכן ללא השתתפותו (תהי' הסיבה אשר תהי') פועלת אצלו **חלישות הדעת!**

ב. אמנם, בענין זה יש חילוק בין עבודת אהרן לעבודת כאו"א בעניני המשכן (הרוחני): ובקהדים – דיוק הלשון "חלשה אז דעתו", שחלישות דעתו של אהרן לא היתה אלא לאחרי שנסיימו י"ב ימים דחנוכת המשכן, כי, כל זמן שלא נסתיימה חנוכת המשכן הרי יתכן שסוכ"ס יצטווה גם הוא להשתתף בחנוכה, ורק לאחרי שנסיימה חנוכת המשכן, ונוכח לדעת **בוודאות** "שלא הי' עמהם בחנוכה" – "חלשה אז דעתו".

אבל בנוגע לעבודת כאו"א בעניני המשכן (הרוחני) – הרי, כל זמן שמשיח צדקנו עדיין לא בא, לא נסתיימה חנוכה זו, ולכן, בראותו שכו"כ מישאל עוסקים בענין של חנוכת המשכן ללא השתתפותו – הרי, במקום שתהי' לו **חלישות הדעת** "כשלא הי' עמהם חנוכה", עליו לנצל את **חוזק הדעת** לחפש דרכים כו' **להשתתף עמהם בחנוכה**, וכשיתקע מחשבתו ודעתו בחוזק (היפך הענין דחלישות הדעת לגרירותא) בודאי ימצא הדרך הנכונה להשתתף עמהם בחנוכה!

בסגנון אחר קצת: הסיבה לכך שבהשגחה פרטית ראה או שמע אודות פעולתם של כו"כ מישאל בענין של חנוכת המשכן, היא – לא כדי שתהי' אצלו חלישות הדעת "שלא הי' עמהם בחנוכה", אלא **אדרבה** – כדי שילמד הרואה בעבודתו לקונו, שגם הוא צריך לעסוק בעבודה זו, ע"י ההתבוננות בדעתו (בחוזק הדעת) כיצד יכול אף הוא להשתתף עמהם בחנוכה.

היתכן שכאשר כו"כ מישאל עוסקים בחנוכת והכנת ביהמ"ק השלישי, יעמוד מישהו מן הצד?!

ג. וענין זה הוא בהדגשה יתירה בדורנו זה:

דורנו זה הוא דור האחרון של הגלות שיזכה להיות דור הראשון של הגאולה. וכמובן מההכרזה הידועה דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו – לפני עשרות שנים – "לאלתר לתשובה"⁶ לאלתר לגאולה"⁷, מכיון שכבר עומדים בסיומה של העבודה, ולא נשאר אלא "לצחצח את הכפתורים"⁸, ובימינו אלו – הצחצוח האחרון של הכפתור האחרון!

ומזה מובן, שבימינו אלו, כל פעולה ופעולה בעניני התומ"צ, ועאכו"כ הפעולה ד"בהעלותך את הנרות" ע"י הפצת נר מצוה ותורה אור, התורה והיהדות, שתוכנה חנוכת המשכן באופן ד"שלך גדול משלהם" [.] – מודגש בה ביותר וביותר הענין **דחנוכת** (חינוך והכנה) בנין ביהמ"ק השלישי⁹.

(לקו"ת דרושי שמע"צ פה, א. ובכ"מ).

(7) "קול קורא" ב"הקריאה והקדושה" דשנת תש"א-ג. ועוד.

(8) ראה שיחת שמח"ת תרפ"ט.

(9) ראה גם קונטרס משיחות ש"פ ויגש תשמ"ז.

(6) כולל גם הפירוש הפנימי דתשובה – "שאין הפי' תשובה גשמית מעבירות דהיינו עזיבת החטא בלבד . . . אלא תשובה ומעשים טובים, דהיינו שלהיות המעשים טובים ומאירים באור ה' א"ס ב"ה צריך להיות בחי' תשובה שהוא להשיב את הנפש למקורה ושרשה כו"